

Hökar, glador, skiöttar
 Gör mig något trötter,
 När de mordiskt stämpla om mitt lif;
 Och när skotten knalla,
 Många af oss falla
 Under vårt menlösa tidsfördrif.
 Men min' vingar snälla,
 När det mände gälla,
 Frälsa mig från fara,
 Från mång skott och snara;
 På Guds magt jag undrar,
 Och när åskan dundrar,
 Gömmer mig i hålen, helt förskräckt.

10.

Men natursens amma,
 Som är ock min mamma,
 Har mig lärt, att högmöd är en last.
 I stall, fähus, skogar,
 Och hvad fins på logar,
 Pläckar jag, som lemnas efter qvast.
 Blott jag får ett stycke,
 Gör mig lika mycke
 Då och då en kärna
 Tar jag ganska gärna;
 Endast jag blir mätter,
 Kräseliga rätter
 Min natur är intet vaner vid.

7.

Hösten ymnigt mättar
 Mig med alla rätter;
 Säd och frö då vankas öfver allt.
 Jag på axet sitter,
 Många korn jag hittar,
 Dricka får jag utan något malt.
 Stinner i min kräfva,
 Hämtat utan näfva,
 Klara vattudroppar,
 Utan silfverkoppar;
 Dricka, mat och kläder
 Får jag, och mig gläder,

Ty min Gud all omsorg om mig drar.

11.

Nu jag vet beskrifva,
 Och i korthed gifva
 Sparfvens födsel och dess lefnads sätt;
 Men vår ålder finna,
 Til hvad tid vi hinna,
 Kan jag icke minnas, veta rätt.
 Gud vet år och dagar,
 Gör hvad han behagar.
 Honom med vår tunga
 Vi låf säga, sjunga,
 Tills vår tid blir ute.
 Kort sagt, det blir slute:
 Födas, lefva, dö, till intet bli.

8.

Lustig, nögd och glader
 Jag min Gud och fader
 För det minsta grynet lof hembär.
 Stundom kroppen ryser,
 Och när foten fryser,
 Gömmer jag den uti mina klär.
 När det mörker blifver,
 Jag till sängs mig gifver;
 Ut i kalla nätter
 Jag mitt hufvud sätter
 Under vingen lilla,
 Såfver sött och stilla,

Vaknar glad om morgon, lof hembär.

9.

Luften tyckes svalkas,
 Vintren börjar nalkas,
 Dimba, töckn, stiga mycket opp.
 Dagar blifva mulna,
 Nättren kalla, kulna,
 Sådant tvingar nog min lilla kropp;
 Regn med slask, oväder,
 Skämmer mina kläder;
 Snö och fräst de linda,
 Jorden hårdt de binda;
 Marken öde ligger,
 Jag far kring och tigger,
 Staten drages in och brö blir knapt.

12.

Vil du, männ'ska kära,
 Något häraf lära,
 Du, som större vett och gåfvor fått.
 Lär din vilje böja,
 Och dig allt åtnöja,
 Tag emot förnögd båd' ondt och godt.
 Var ej karg, förmäten,
 Fly de stygga näten,
 Lid för syndsens lagar,
 Gör, hvad Gud behagar;
 Och när döden galler,
 Då först blir det qväller,
 Kroppen dör, men själen tages upp."